Benke László

Kettőnk karácsonyi verse, 2020

Nem tudlak elhagyni, nem érted?
Ha a holmim elhozom,
ott vagyok a lekvárban,
a befőttben, ott vagyok
egy ottfelejtett füldugóban,
a sötéten remegő levegőben.
Ott vagyok a könyveidben is.
Meg ott vagyok a fán és a
fa alatt rothadó naspolyában,
ott vagyok az ágyban,
a fűnyíróban, a fűnyíró sírásában,
a bútorokban, a hulló hóban,
a tavasszal serkenő fűszálban.
Ott vagyok a konyhában,
ételek emlékében, töklevesben,
túrós, mákos, diós palacsintában,
ott a kertben fennakadt csókban,
nézem a földet, ne is kérdezd
miért vettük le az ingünket itt,
miért nem vetettünk ide is
büdöskét inkább,
miért nem ástuk el szerelmünket
mélyen a földbe, miért vagyok
csendes nyári estében kiterített takarón
egyedül, még mit akarok itt?
Nézem a fenyőfáid,
repülnék velük az égbe inkább,
hallgatnám rigóink csevegéseit,
s megkérdeznélek újra meg újra,
ki készít neked most meleg szendvicset?
Kezedben pohár borral
megállnál a ház előtt, gyertyafényben,

ahol ketten vacsorázni szoktunk,
s azt dünnyögnéd:
boldog csillagom! hol vagyok?
Szép volt, jó volt veled az élet.
Emlékszel? Fél kilenckor,
éppen sötétedéskor,
mikor nyílni kezdenek
aranysárga virágaink,
a sok-sok ligetszépe
könnyű illatában
a kérdés már régóta lebeg:
miért vagyok, ha nem lehetsz velem?